

Мария Илиева

Пет часът сутринта е!

Пет часът сутринта е!
Плъзга се мракът в стените,
като оглушал прилеп от сграда.
Костеливи пръсти стискат ме
здраво!
Вече не дишам!
Гася светлините!
В тъмното скитат кошмари.
Хлебарки,
по шкафа със спомени.
С мен не говорят звездите!
Изгрева е тревожно очакване!
Сърцето с грохот се скита.
Тъгата е пълна до пръсване,
като прокисната диня.
Разкъсвам невидими спомени.
Дъхът ми боли от безсилие.
Луната ме гледа накриво,
свекърва подпийнала в утрин.
Забити са ноктите в дланите.
Нека боли!
Като прилепи истини стрелкат се.
Пречупи крилата си тъжното
минало.
Таванът е свел поглед над мен
и няма да си тръгна от очите му.
Ще ме следи...
Ще се стопя заедно с утрото,
като бучка масло върху сандвич.
Душата ми – кънтяща чиния
изтъркулена в мивката.
Просторът е виснал отгоре...
Остава само крачка,
няколко крачки
от кухнята
до парапета на моя балкон!
Стрелките в 5,
разперени като ръце на ковач,
коват моето разпятие!
Тишината
като паяк плете

паяжина залепена в гърдите!
Тихата кухня
е синя от сутрешна мъдрост.
И мисля, че всеки
е сам
на мечтите в своята клетка.
Утро,
от болка превито в шепа.
Две души,
като гълъби, слепи от жалост
летят
и се търсят
в това тихо разсъмване!
Сълзите са кисели,
като дим на изгорелите въглища
във печка на премръзнал бездомник.
Без да мигна, гледам в прозореца.
И се лъжа, че чакам да съмне!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10067>]